

Mennesker i et Land, Mennesker, der tænker paa noget slet imod Regeringen, men det er aldeles ikke det, jeg taler om, jeg taler om den Uro, som faktisk er til Stede, og som det var i høj Grad ønskeligt, men ogsaa overmaade vanskeligt at faa fjernet. Og her gælder det samme som i det andet Tilfælde, at jeg gerne vil bede Regeringen om at gaa i Spidsen og ikke tage de Fænomener, som kan fremkomme, f. Eks. det, jeg fremdrøg om Uroen, som Regeringsfølgelse, men tage det som et Faktum og gøre, hvad den formaar, for at dæmpe Uroen. Jeg erkender, at Regeringen for saa vidt har lovet at gøre det, som den har sagt, at den er rede til fortsat at yde sit Bidrag til at fjerne Uroen og opretholde det gode Forhold mellem Partierne. Jeg gentager altsaa den indtrængende Opfordring til Regeringen om at gøre, hvad den formaar, endogsaa ud over, hvad den allerede har gjort.

Der er en enkelt Ting, som forekommer mig at have megen Betydning i Øjeblikket, og hvorom jeg vil rette en Hensigt til Regeringen, og det er, at de Anskaffelser, som er paatænkte og maatte blive paatænkte, overalt hvor det er muligt maa foregaa indenfor Landets Grænser og det af flere Grunde. Den ene Grund, at det aabenbart bliver billigere, er ikke den største. Den større Grund, at det vil give Beskæftigelse til en Del af Befolkningen, er heller ikke den største Grund, men dog en, der vejer noget. Men den største og vigtigste Grund er den, som jeg paa Forhaand er ganske overbevist om, at den højtærede Minister deler — det maa alle gøre —, at det er i høj Grad uheldigt at være afhængig af fremmede Lande med Hensyn til de Materialier, som er nødvendige for at iværksætte et Forsvar, hvis man skulde blive tvunget til dette. Det vilde være i høj Grad heldigt, om vi kunde udvikle vore egne Midler — det være sig ved Regeringens eller private Værksteder — saa meget, at vi i dette Øjeblik kunde producere, hvad vi ønsker at frembringe, uden at behøve at søge til Udlandet, saa at vi derved kunde tilvejebringe en saadan Organisation, at vi blev sat i Stand til at fortsætte Produktionen, hvis den Ulykke skulde overgaa os, at vi blev angrebet og nødt til at tilvejebringe mere, fordi vi havde forbrugt en Del af vore Forraad. Blandt de Ting, der er gørlige i Øjeblikket, mener jeg, at en af de største og vigtigste er at søge at tilvejebringe saadanne Midler ved egne Kræfter indenfor vort eget Lands Grænser.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Mads Larsen: Det er i Anledning af en Udtalelse, som det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) fremsatte i Gaar i sin Tale, at jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning. Det ærede Medlem sagde: „Der er blevet meddelt i Bladene for ikke længe siden, at der nu imod Landbrugsraadets Indstilling er vedtaget, at der skal foretages en Undersøgelse af alle de Køer, der sælges til Eksport. Det er navnlig en mægtig Mand i Prisreguleringskommissionen, nemlig Hr. Heilbuth, der har faaet dette gennemført. Man tror, at Landmændene uden god Grund vil sælge deres Kælvekøer paa en Tid, da Smørret koster omkring et Par Kroner Pundet.“ Derefter følger det ærede Medlem til: „Man maa aabenbart anse Landmændene for at være rene Daarer, der trænger til Formynderskab fra den højtærede Prisreguleringskommissions Side, og det ligger nær at spørge: Hvortil er der egentlig oprettet et Landbrugsraad, naar det alligevel er denne mægtige Mand, der bestemmer hvilke Forholdsregler og hvilke Hensyn der skal tages i Forhold, der særlig vedrører Landbruget.“ Jeg vil gerne i Modsætning til det ærede Medlems Udtalelser her sige, at i dette Forhold har Landbrugsraadet eller den Del af det, som ikke vil være med til at foretage denne Undersøgelse af de Kreaturer, som eksporteres, været en daarlig Raadgiver for netop hele det almindelige Landbrug. Efter min Opfattelse er Forholdet det, at de fuldkomne vilde Priser paa Kreaturer, som nu findes i vort Land, og som ganske særlig skyldes den Eksport ogsaa af drægtige Dyr saavel som den Nedslagning af drægtige Dyr indenfor Landets Grænser, der i saa høj Grad har fundet Sted, efter min Mening er til stor Skade for det almindelige Landbrug. Disse to Forhold danner Aarsagen til de uhyre Priser, men disse efter min Mening fuldkomne vilde Priser paa Kreaturer er kun til Gavn for et Mindretal af Landbrugere og da navnlig for de store Opdrættere, men til stor Skade for de mange mindre Landmænd, som kun har liden eller ingen Opdræt, men som alligevel en Gang imellem maa skyde en Ko ud af deres Besætning, fordi den bliver Overløber eller Kaster eller maaske bliver saa medtaget af Mund- og Klovesyge, at den er værdiløs som Malkeko. Det er til stor